

ANJA JANSSEN

Bikini's & Kites

Anja Janssen

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

De hitte is ondraaglijk en als die stomme ventilator niet snel doet waarvoor hij is gemaakt, val ik dadelijk ter plekke dood neer. Uiteindelijk zal een of andere toerist me dan vinden, uitgeknepen en verschrompeld als een druifje dat in de groentelade is achtergebleven. Oké, misschien iets te melodramatisch, maar het is pas kwart over negen en het zweet loopt nu al in riviertjes over mijn rug.

Ik smijt de ventilator in de hoek, hij landt ergens tussen de turquoise lycra en de fuchsia tricot die afgelopen vrijdag is binnengekomen. Met een metalig geluid springt het ijzeren frame open. Eigen schuld. Kreng.

De bel rinkelt. Ik recht mijn rug, draai me om en trek mijn mond in een plastic glimlach. Het is een automatisme geworden.

Een gezette vrouw blokkeert het zicht in de deuropening. Ze is middelbaar, een term die ik gebruik voor alle vrouwen van boven de vijfendertig. Haar vochtige haren zijn op haar hoofd gedraaid in iets wat een Grace Kelly-rol had moeten zijn, maar wat meer lijkt op een vers gedraaide drol van de hond van Karel twee huisjes verder. Die strandjutter moet echt de shit van dat joekel van hem eens leren opruimen, want ik ben er dit seizoen al drie keer in getrapt, met slippers, dus dat is dubbel goor.

‘Goedemorgen.’ Ik trek mijn mondhoeken iets hoger op. ‘Kan ik u helpen of wilt u nog even rondkijken?’ Het glazuur springt zowat van mijn tanden door de mierzoete toon van mijn stem.

De vrouw neemt me van top tot teen op. Ze fronst als ze mijn blote voeten ziet en maakt dan een geluid dat het midden houdt tussen een kreun, een zucht en een grom. Duits, denk ik.

‘Als u vragen heeft dan hoor ik het graag.’ Demonstratief wiebel ik een keer met mijn tenen met lichtblauw gelakte nagels voordat ik naar de toonbank loop. Met een gedrevenheid alsof ik bezig ben de mensheid te redden begin ik de prijskaartjes te sorteren. Als ik haar een paar keer heb horen zuchten en steunen en hoor hoe ze kledinghangertjes met iets te veel geweld in het rek terughangt, kijk ik vluchtig op waar ze is. Moet ik haar vertellen dat de plussize aan de andere kant van de winkel hangt? Of zal ik het haar zelf laten ontdekken? ‘Zoekt u iets voor uzelf?’

‘Hmpf,’ is haar reactie weer.

Ik stort me weer op de kaartjes. Dan niet.

Het sorteren is zo gepiept, dus begin ik het vloiepapier recht te leggen zodat er geen enkel randje meer uitsteekt. Ik moet wat. Een getik doorbreekt de fluistering van de rollende golven op het strand. Eerst denk ik dat het de mishandelde ventilator is die opeens besluit voor de vorm nog wat te protesteren, maar het geluid is te dichtbij en mist het mechanische. Mijn blik dwaalt naar het punt waar het zich concentreert: naast de kassa, daar waar de toonbank ophoudt. Vier neongeelgekleurde nagels, lange moordwapens, tikken een mars op het doorleefde blad. Ik kijk op.

De woedende blik van de vrouw boort zich in de mijne. ‘*Gibbt es noch*’ – ze haakt demonstratief haar vingers in de lucht – ‘*andere Modellen?*’ Ze rimpelt haar neus.

Ik trek een wenkbrauw op en ik pers mijn mond in een dunne streep. Misschien vat ik de belediging van mijn collectie net iets te persoonlijk op, maar ik kan niet voorkomen dat eenzelfde soort ‘hmpf’ uit mijn mond ontsnapt. Snel veins ik een glimlach.

‘Wat is uw maat?’ De klantvriendelijke toon van mijn stem is verdwenen, maar ik denk niet dat ze het opmerkt, dat soort mensen let alleen op zichzelf.

‘*Nei, nei, sage ich nicht,*’ gromt ze naar me.

Ik glip achter de toonbank vandaan en scan haar lichaam. ‘Volgt u mij maar.’ Ik wring me tussen haar lichaam en een kleidingrek door en loop naar het rechter gedeelte van de winkel.

‘*Ist es hier immer so heiß?*’ verzucht de vrouw als ze achter me aan hobbelt.

‘Bedoelt u de temperatuur in Domburg in het algemeen of specifiek in deze winkel?’ Glurend over mijn schouder dwing ik mezelf weer te lachen. Mijn ogen gaan naar haar hand met de stapel flyers die ze kennelijk van de toonbank heeft gejat en die nu dienstdoen als waaier.

‘*Gibbt es keine Airco?*’ Haar ogen schieten naar het midden van het plafond waar een spotje hangt. ‘*Oder ein Ventilator...*’ Ze steekt haar wijsvinger op en maakt een rondje in de lucht. ‘*Das ist notwendig. Mit dem Strand und dem Meer.*’ Een knikje naar de deur.

Ik smoor een diepe zucht en grijns. ‘We werken eraan,’ zeg ik zuur.

De winkelbel rinkelt en kort erna nog een keer. Ik blik over mijn schouder naar de deur. Een man, achter in de twintig schat ik, stapt naar binnen, gevolgd door een meisje dat de puberteit net heeft aangetikt gezien haar beginnende ronde vormen in contrast met de kinderlijke trekjes in het gezicht. Mijn blik schiet terug naar de man. Zou hij haar vader zijn? Ik kan het nauwelijks geloven. Als het staren ongemakkelijk wordt, knik ik kort als groet. ‘Ik kom zo bij jullie.’

‘Doe maar rustig, hoor,’ zegt de man met een diepe basstem op vriendelijke toon.

Ja, zo'n stem hoort bij dat type man. Ik zou er uren naar kunnen luisteren.

'*Hallo, Fraulein?*'

Ik ruk mijn blik los van de aantrekkelijke man en kijk terug naar de Duitse klant.

'*Wo kann ich mich umziehen?*' De vrouw houdt een hanger hoog met een bontgekleurd badpak, ze kijkt ernaar of het een dode rat is die ze tussen haar ondergoed heeft gevonden.

'Dat kan daar,' zeg ik zonnig. Trots wijs ik naar het zelf geverfde *tie-dye* gordijn met daarachter de pasruimte die ik nog maar twee weken geleden samen met Lou getimmerd heb. Daarvoor moesten klanten het doen met een kamerscherm dat bij iedere elleboogstoot tegen de grond kletterde, met alle gênante gevolgen van dien. 'Misschien wilt u nog een ander model meenemen?' Snel pak ik het donkerblauwe model, afgezet met rood en witte vies. Als ik het goed heb, moeilijk te schatten met die ruimvallende tent die ze aanheeft, dan laat dit model haar slanker lijken dan ze is. Na zoveel jaren bikini's ontwerpen, kan ik redelijk goed inschatten wat iemands lichaamsbouw is en welke modellen de juiste zones benadrukken en welke modellen je beter kunt vermijden. Deze dame is een appel, dus moet de buik worden afgezwakt en de borsten worden benadrukt om de scheve verhoudingen weer recht te trekken. 'Het zou jammer zijn als u zich steeds weer aan en uit moet kleden, zeker met dit weer.' Ik gooi er een knipoog en een Prodent-glimlach tegenaan.

Ze grist de hanger uit mijn handen. '*Dafür bist du da, oder?*' Zonder mijn reactie af te wachten, beent ze naar achteren.

Inwendig tel ik tot tien en draai me om naar de nieuwe klanten. 'Lukt het?' Mijn ogen worden naar de jonge man getrokken. Tjonge, hij lijkt echt veel te jong om haar vader te zijn, maar

misschien is dit zo'n type dat pas rimpels krijgt als hij de vijftig is gepasseerd.

De man wijst met zijn duim over zijn schouder naar het meisje achter hem. 'We komen voor haar.' Weer word ik gegrepen door zijn goddelijk stem: warm en diep, met zo'n hees randje. En zijn ogen... als het water van de Noordzee: stormachtig grijs, koel blauw en een peilloze diepte waarin ik zou kunnen verdrinken als ik er te lang naar zou kijken. Ik wrijf met de rug van mijn hand over mijn voorhoofd. Het lijkt wel of iemand de thermo staat een slinger heeft gegeven...

'Weertje, hè?' Zijn glimlach doet me smelten. De zilte lucht heeft zijn donkerblonde haren een warrig uiterlijk gegeven, niet op een verstrooide manier, maar eerder sexy. Ik onderdruk de neiging er met mijn handen doorheen te woelen. Zijn zongebruinde huid, volle lippen, de stoppeltjes op zijn kaken en... mijn hemel, dat T-shirt laat maar weinig te raden over. Het spant om het breedste gedeelte van zijn borstkas en ik kan de spieren haast zien door de stof...

Hij schraapt zijn keel en mijn ogen schieten terug omhoog. Ik voel een bloes van mijn hals naar mijn wangen kruipen. 'Sanne hier zoekt een bikini.' Een lachje trekt aan zijn mondhoeken. 'Niet te truttig, niet te stoer, gewoon goed.' Hij draait zich om. 'Toch?'

'Hebben jullie ook iets van Mystical?' Sanne kruist haar armen voor haar beginnende borsten. 'Of Luli Fama misschien?' Ze trekt een wenkbrauw op alsof ze al verwacht dat ik nee ga zeggen.

'Ik heb wel wat van Mystical, maar ik denk niet dat het iets voor je is. Luli Fama...' Ik glip tussen hen door naar het rek erachter en trek er de enige twee setjes uit die ik nog heb. 'Is dit wat je zoekt?'

Sanne krult haar neus een beetje op. ‘Te *Brazilian*. Dat ga ik dus echt niet aandoen.’

Ik pak een ander setje dat ernaast hangt. Mijn eigen ontwerp geïnspireerd op dat van de bekende merken. ‘En deze?’

Ze pakt het van me over en draait het een kwartslag en weer terug. ‘Ik wil geen touwtjes.’

‘Touwtjes zijn best leuk,’ probeert haar vader. Ik knik om hem bijval te geven. Tieners zijn verdomd moeilijk en al helemaal met bikini’s.

‘Die trekken ze los.’

Ik smoor een lach achter een gekromde wijsvinger.

‘De jongens,’ zegt ze dreinend als haar vader haar vragend aankijkt.

‘Een dubbele knoop wil wel helpen,’ zeg ik met een knipoog.

‘Dat risico ga ik niet nemen,’ zegt Sanne nors.

We hebben hier dus te maken met een pittige tante die weet wat ze wil. ‘Wat zoek je precies?’ Ik hang het setje terug. ‘Heb je misschien een plaatje of een website waar het op staat?’

Het geluid van gordijnrings die over een ijzeren stang roetsjen rukt mijn blik naar achteren. De vrouw heeft de hangers in haar ene hand en de twee badpakken in de andere. Ze gooit ze allebei op de toonbank en daarna de hangers erbovenop. ‘*Ich nehme die Blaue.*’

Ik smoor een lach. Dacht ik wel. Iets te snel wil ik langs de man glippen, maar de ruimte is te smal en mijn linkerborst raakt zijn bovenarm. Alsof hij zich brandt, schiet hij naar achteren. Ik hap naar adem. De afstand is veel te klein, zijn adem strijkt kietelend langs mijn wang, pepermunt met een vleugje cola. Zijn kaken spannen zich, dan laat hij bijna onhoorbaar een beetje lucht ontsnappen. ‘Sorry...’ De woorden komen hikkend over mijn lippen. ‘Ik...’ Ik wijs naar de toonbank. ‘... moet er even

langs.’ Mijn wangen gloeien alsof ik een hele dag factorloos van de zon heb liggen genieten.

Hij schenkt me een brede glimlach en zet een stap naar achteren om mij de ruimte te geven hem te passeren. Zijn blik glijdt over mijn lichaam en hij doet dat op zo’n bijna sensuele manier, dat het aangenaam begint te kriebelen in mijn buik. Aarzelend beantwoord ik zijn glimlach.

‘Mag ik kotsen?’ hoor ik Sanne achter me mompelen. ‘Zo sneu.’

Als ik bij de toonbank kom, forceer ik mijn mondhoeken in een glimlachje. Elke centimeter van mijn lijf gloeit, voelt gespannen aan, en mijn zelfbeheersing ben ik ergens onderweg kwijtgeraakt, denk ik. Met trillende vingers pak ik het nachtblauwe badpak in het vloeipapier om het in het jute tasje te stoppen dat zo kenmerkend is voor mijn shop. De turquoise letters ‘Botique’ en het zelf gekleide zeesterretje met veertjes aan het hengsel geven het net dat vleugje zomer, ik heb er al verschillende gespot dit jaar op het strand.

‘*Von mir aus nicht,*’ zegt de vrouw op bitse toon. Ze grist het badpak uit het papier en stopt het in haar blauwwit gestreepte strandtas. ‘*Es ist kein Geschenk und es kostet nur mehr.*’

Zacht sissend adem ik uit. ‘Het is bij de prijs inbegrepen.’

Ze zwaait met haar betaalpas. ‘*Mit Karte, bitte.*’

Vanuit mijn ooghoek zie ik de man discussiëren met zijn dochter. Het ziet er niet goed uit. Het is niet verstandig haar iets op te dringen wat ze niet wil. Nog even en ze stormt zo de zaak uit. ‘Heb je al iets gevonden?’ vraag ik Sanne op vriendelijke toon.

‘Ja,’ zegt ze resoluut.

‘Nee,’ zegt haar vader. Hij werpt me een waarschuwend blik toe. Ik zend hem een vragende blik terug.

‘*Ich war zuerst,*’ klaagt de vrouw en tikt een paar keer met haar pas op het apparaat.

‘Geef me een paar seconden.’ Ik kijk van de man naar Sanne en terug naar de vrouw. ‘U moet de pincode nog intoetsen.’

Na het afrekenen draait de Duitse vrouw zich om en zwoegt naar de deur. Dan valt haar oog op een van mijn handgemaakte rieten tassen en ze maakt zo’n geluidje alsof ze net een piratenschat heeft gevonden. ‘*Was kosten die?*’

‘Dertig.’

‘*Und die Rote?*’ Ze wijst naar de rode tas die bovenaan aan de meerpaal hangt.

‘Ik help eerst hen even, zij waren tenslotte eerst.’ Ik kan met moeite het smalende lachje inslikken.

Ze humpft nog een keer en draait dan met opgeheven neus haar hoofd en banjert de winkel uit. ‘*Holländer, pff.*’

‘Laat eens kijken.’ Ik stap op Sanne af, de geïrriteerde blikken van haar vader negerend. Het verbaast me dat hij zo weinig verstand heeft van tieners. Misschien is hij zo’n weekendpapa, of nog erger: vakantie vader.

‘Zoiets.’ Ze houdt het scherm van haar telefoon omhoog en duwt hem nog net niet tegen mijn neus. Ik begrijp direct de weerstand van haar vader.

‘Ja, leuk,’ zeg ik en ik probeer te bedenken wat ik momenteel in mijn collectie heb wat erop lijkt. Dat wordt improviseren. ‘Je weet dat wit doorschijnend wordt in het water?’ vraag ik over mijn schouder als ik naar de voorkant loop. Ik zie aan haar reactie dat ze dat niet wist. Haar vader loopt zwijgend mee, de rimpel tussen zijn wenkbrauwen geeft aan dat hij er weinig vertrouwen in heeft dat het goed komt. ‘Persoonlijk zou ik voor iets meer kleur kiezen.’ Ik schuif wat hangers opzij totdat ik gevonden heb wat ik zoek. Het model lijkt erop, alleen is dit

iets kleurrijker en heeft hij schelpjes aan de touwtjes die enkel decoratief zijn.

Sanne neemt het setje van mij over en onderwerpt het aan haar kritische blik. Ik had niets ander verwacht. ‘Zou kunnen,’ zegt ze onverschillig en ze trekt een keer aan een touwtje.

Dat is een hele overwinning, in puberjargon betekent dit ‘fantastisch!’

Maar kennelijk spreekt de vader geen puber. ‘Misschien heeft ze nog iets anders?’

Ik pers mijn lippen op elkaar en onderdruk een kreun. ‘Ik denk dat je het gewoon even moet passen, dan kun je pas echt...’

‘Ik weet niet of ik dat roze wel zo mooi vind,’ zegt Sanne op bedenkelijke toon.

‘Koraal. De trend deze zomer.’ Ik wijs op een poster waarop een paar modellen met een goddelijk lichaam bikini’s showen.

‘Best.’ Sanne draait zich om en loopt naar achteren.

‘Ik geloof niet dat ze er enthousiast van wordt.’ Hij trekt een overdreven getergd gezicht.

‘Het is genetisch bepaald dat je tussen twaalf en achttien alleen nog maar jubelt over leeftijdsgenoten, TikTok en feestjes,’ zeg ik lachend. ‘Ik denk dat ze wel overstag zal gaan als ze hem aan heeft.’

Ietwat onwennig draait de vader op zijn plek. ‘Laten we het hopen,’ mompelt hij.

‘Valt niet mee zeker,’ grap ik met een knipoog.

‘Gelukkig is het maar voor een paar dagen.’ Hij harkt zijn hand door zijn dikke haardos. Zijn gezicht oogt kalm, hij heeft zijn schouders losjes naar achter getrokken.

‘Dan gaat ze weer terug naar haar moeder?’ Ik probeer mijn stem zo luchtig mogelijk te houden, maar desondanks voel ik me als Mevrouw de Laat van De Soete Babbelaar in de enige

winkelstraat die Domburg rijk is. Karamel-zeezout... Het water loopt me al in de mond bij de gedachte alleen al.

‘Ze gaat zondag weer terug.’ We wisselen een zeldzame, rustige blik.

Om mijzelf een houding te geven, loop ik naar achteren en doe net of ik iets moet controleren in het boek van de bestellingen. Maar eigenlijk wil ik het liefst zo ver mogelijk bij hem vandaan komen, mijn lichaam reageert alsof ik een kleuter in een speelgoedwinkel ben. Mijn oog valt op de rode cirkel met nauwelijks te lezen gekrabbel. O ja, ik moet vandaag die bikini met prothese nog maken en twee rieten tassen.

Aarzelend schuift het gordijn opzij. Ik draai me naar Sanne toe en scan direct haar lichaam. De bikini past perfect en sluit mooi aan bij haar billen en borsten. Zoals ik had verwacht maken de frisse kleuren haar huid levendiger. ‘Hoe vind je hem?’ In al die jaren heb ik geleerd niet direct te enthousiast te reageren, maar eerst de klant haar zegje te laten doen.

Sanne draait haar billen naar de spiegel, tuit haar lippen en neemt vervolgens nog een paar verschillende poses aan alsof er iemand in de spiegel zit die foto’s van haar maakt. ‘Hij is wel leuk... denk ik.’

Yes! Inwendig geef ik mijzelf een high five.

‘Is dat broekje niet te?’ De afkeurende blik van haar vader blijft op Sannes billen rusten. ‘Je maakte je druk over touwtjes, maar dat’ – hij wijst een keer ter hoogte van haar billen – ‘is wat mij betreft een probleem. Als je moeder dit ziet...’

Sanne zet haar handen in haar zij. ‘Kappen nou, Lars.’ Ze snuift. ‘Je bent mijn vader niet.’

O, plottwist. Hij is dus niet haar vader. Ik vond hem al zo jong. Stiefvader dan? Van een of andere rijke troela die hier een zomerhuisje van een ton of zes heeft? Een kriebelig gevoel

komt tot leven in mijn maagstreek als ik hem nog eens bekijk. De brede jukbeenderen en vierkante kaak, de halve maantjes in zijn wangen als hij lacht... Nu pas vallen de paar littekens in zijn gezicht me op. Hij heeft er een bij zijn jukbeen en een grote die vanaf zijn haargrens zijn wenkbrauw doorklieft.

Ik schraap mijn keel en probeer met een zucht de blos terug te dringen. 'Het broekje is volgens de laatste mode, de meeste bikini's hebben dit model,' probeer ik Sanne te helpen. Ik snap eigenlijk niet waar Lars zo moeilijk over doet. Oké, het is misschien een beetje sexy, maar op die leeftijd kan dat best.

'Heb je niet iets anders voor eronder?' Lars draait zich om en begint in de rekken te woelen. Sanne trekt een grimmig gezicht. Dit wordt oorlog.

'Zoals?'

'Nou, gewoon...' Hij trekt met een ruk een hangertje uit het rek, de linkerkant blijft haken achter de touwtjes van het setje ernaast en drie setjes kletteren op de grond. 'Verdomme.'

'Als mama dit ziet...' bouwt Sanne hem na.

'Lollig,' gromt hij terug.

Ik hurk om hem te helpen, onze handen raken elkaar en elektrische schokjes schieten door mijn lijf naar het plekje waar mijn benen samenkomen. Ik lach naar hem en trek kort mijn schouders op. 'Sorry.'

Hij glimlacht terug. 'Ja... sorry,' stamelt hij en blosjes kleuren zijn wangen.

'Hallo?' zegt Sanne op verontwaardigde toon en ze gooit er een verveelde zucht tegenaan als ze haar handen demonstratief op haar heupen drukt.

Zowel Lars als ik schiet omhoog, onze lichamen botsen en onhandig stamelen we sorry na sorry. Wat is dit? Ben ik in *Highschool Musical* beland of zo? Ik probeer de setjes weer op

de kledinghaakjes te krijgen, maar mijn vingers trillen te erg, dat wordt helemaal niks.

‘Ik sta hier nog steeds HALFNAAKT te wachten tot jullie EINDELIJK besloten hebben wat het wordt.’ Sanne vouwt haar armen voor haar borsten, ze kijkt met een donkere blik van Lars naar mij en weer terug. ‘Nou?’

Ik neem het laatste setje van Lars over en gooi de andere twee over de stang. Zoekend in het rek vind ik uiteindelijk wat ik zoek. ‘Kijk,’ zeg ik met een overdreven enthousiasme. ‘Dit broekje, is dat verhullend genoeg?’ Ik houd het omhoog en spreid de stof. Ik kijk hem vragend aan.

‘Beter,’ zegt Lars en hij wrijft ongemakkelijk over zijn kaaklijn als onze blikken weer kruisen.

‘Waarom wordt er niets aan mij gevraagd?’ Sannes blik staat nu op standje kookpunt.

Ik draai me om en houd het zwarte broekje omhoog. Het is een model dat ik zelf heb ontworpen en houdt het midden tussen een short en een bikinibroekje, perfect voor jonge meisjes met preutse ouders.

‘Dat zwart staat voor geen meter bij dit...’ Ze wijst naar de kleurrijke top. ‘Vergeet het maar.’

Naast me hoor ik Lars zuchten. ‘Kom op, San, ik heb geen zin om de hele dag van shop naar shop te gaan omdat jij niet kunt beslissen hoe je er verdomme voor drie weken uitziet. Dríé maar, hè, terwijl je de helft van de tijd toch maar in het water ligt.’

Verkeerde opmerking. Sannes gezicht kleurt roder, haar handen ballen zich tot vuisten. Mouterij op komst.

Snel spring ik tussenbeide. ‘Luister, Lars... Mag ik Lars zeggen?’ Het norske knikje geeft aan dat hij instemt. ‘Op die leeftijd is het best belangrijk hoe je eruitziet, TikTok, Insta, Snap...’ Hij schudt niet-begrijpend zijn hoofd. ‘Ik snap haar.’ Dan draai ik

me om naar Sanne. ‘Lars heeft gelijk, het is zonde van het mooie weer om je tijd te verdoen aan het scoren van de perfecte bikini. Zoiets doe je in februari, niet in mei.’

‘Het is niet eens mijn schuld. Mam heeft een te kleine meegegeven,’ zegt ze schokschouderend.

‘Geef me een uur.’ Ik blik over mijn schouder naar Lars en zend hem een vragende blik. ‘Ik maak deze modellen zelf, het zijn mijn ontwerpen. Die stof...’ Ik wijs naar haar borsten. ‘Ik heb nog genoeg liggen om een broekje in diezelfde stof te maken. Over een uur is hij klaar.’

De uitdrukking op Sannes gezicht verzacht. ‘Heb je deze allemaal zelf gemaakt?’ Haar vingers zoeken het labeltje. ‘Botique,’ mompelt ze. ‘Gaaf.’

Als ik me omdraai zie ik dat Lars een setje uit het rek pakt en omhooghoudt. Met bewondering bestudeert hij het model. ‘Knap.’

‘Niet alles in de winkel is van mij,’ zwak ik mijn promopraatje wat af. Het laatste wat ik wil is arrogant overkomen. ‘Ik heb ook wat bekende merken ertussen zitten, maar het meeste’ – ik laat mijn blik door de winkel dwalen – ‘is wel door mij gemaakt.’ Ik gebaar met mijn hand naar de lockmachine achter de toonbank. ‘Ik ben Bo trouwens, mocht het nog niet duidelijk zijn.’ Als ik het voorzichtige lachje zie verschijnen op Sannes gezicht, trek ik mijn mond in een scheve glimlach.

‘Je bent een designer? Als ik dat mijn vrienden vertel... Mag ik een selfie met je maken?’ Sanne rent het pashokje in om een paar seconden later met haar smartphone terug te komen. Ze zwaait een arm om mijn nek en trekt mijn hoofd naar het hare toe. ‘Smile,’ zegt ze en snel trek ik een glimlach. Wie hou ik hier voor de gek, ik sta nooit leuk op foto’s. ‘Mag-ie op social?’ vraagt ze terwijl ze met haar duimen al een tekst aan het typen is.

‘Ja hoor, vermeld je er wel even de winkel bij, @beachbotique?’

‘Top.’

‘Wil je deze even voor me passen?’ vraag ik Sanne. ‘Dan kan ik kijken of het de goede maat is.’

Ze grist het broekje uit mijn handen en huft de paskamer weer in.

‘Je hoeft dit niet te doen, die zwarte kan ook prima,’ zegt Lars. Hij gluurt naar mij, op zijn wangen verschijnen weer blosjes.

Ik wuif zijn woorden weg. ‘Het is een kleine moeite.’

‘Dank je,’ mompelt hij zacht. Hij legt zijn hand tegen mijn bovenarm, wat elektrische schokjes door mijn lichaam stuurt. Ik moet mezelf dwingen niet opzij te springen.

Sanne komt de paskamer uitgelopen, het broekje zit haar als gegoten. Lars knikt goedkeurend, gelukkig. Ik bestudeer even of alles goed aansluit en vertel haar dan dat ze zich weer kan omkleden. Ik loop alvast naar de deur en draai het bordje om zodat de winkel gesloten is. ‘De winkel moet even dicht, anders krijg ik het niet af,’ zeg ik tegen Lars als hij geïnteresseerd mijn handelingen gadeslaat.

Een zachte zeebries strijkt langs mijn hals en ik zucht in de deuropening. Het is een heerlijke zomerdag. De geur van pasgewassen beddengoed vermengt zich met vlagen zonnebrand en de zoute zeelucht. Het strand ligt al goed vol, kleurrijke parasols domineren het zand en nemen het zicht weg op de horizon en het water. Boven mijn hoofd zweeft een meeuw die met zijn gekrijs het geschreeuw en gemompel van veel mensen op een klein oppervlakte probeert te overstemmen. Met een beetje tegenzin sluit ik de deur. Als ik terugloop overvalt me de warmte die hier achterin broeierig toeneemt, ik moet dadelijk de achterdeur maar even openzetten voor wat frisse lucht, maar

vanmiddag zal dat niet meer helpen.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Lars met een flauwe glimlach en hij kijkt me onderzoekend aan.

‘Geen probleem,’ zeg ik en ik veeg de pareltjes zweet van mijn voorhoofd.

‘Misschien moet je de airco aanzetten.’ Grinnikend gebaart hij met zijn hoofd naar de mishandelde ventilator die tussen de stoffen ligt.

‘Hij is stuk, het is een oudje.’ Ik laat mijn blik over de lichtblauwe ventilator met witte bladen glijden. Een erfstuk van mijn tante.

‘Mag ik eens?’

Een beetje overvallen door zijn vraag, knik ik en graai de ventilator van de stapel stoffen. Snel pak ik met mijn andere hand het rooster vast voor het dreigt te vallen. ‘Ik heb echt alles geprobeerd...’ opper ik nog.

Lars neemt hem van me over en steekt de stekker in het dichtstbijzijnde stopcontact. Ondertussen loopt Sanne snuffelend tussen de spullen door. ‘Hoeveel kost zo’n kimono?’

‘Vijfentwintig.’

‘Maak je die ook zelf?’

‘Ja.’ Ik kijk naar Lars, die de ventilator aandachtig bestudeert en op plekken kijkt waaraan ik niet had gedacht om er te kijken. ‘Ik denk dat de motor kapot is.’

‘Het kan vuil zijn,’ zegt Lars zonder zijn ogen van het apparaat af te wenden.

‘Ik poets hem iedere dag,’ reageer ik verontwaardigend.

‘En die tassen?’ roept Sanne.

‘Die met die kwastjes zijn dertig euro, die met de geschilderde opdruk twintig.’

‘Zo tof,’ zegt ze op iets zachtere toon als ze er een van een

haak pakt en naar de spiegel loopt. ‘Kun je hier ook pinnen?’

Pas als ik ja heb gezegd, zie ik dat Lars nee schudt. ‘Sorry,’ zeg ik met een lachje. ‘Gewoonte,’ voeg ik er grinnikend aan toe.

‘Het kan door die stoffen komen,’ antwoordt Lars op mijn eerdere opmerking. ‘Ik denk dat het gewoon vuil is wat er in de motor zit. Of zand,’ voegt hij er met een knipoog aan toe.

Ik recht mijn rug en blik naar Sanne, die net een Ibiza-hanger om haar nek hangt. Een klant tikt tegen het raam. ‘Sorry,’ zeg ik geluidloos, tik een keer op mijn horloge en steek mijn wijsvinger op. Hopelijk begrijpt ze dat ze over een uur terug kan komen. Lichtelijk geïrriteerd druipt ze af. ‘Ik moet eigenlijk echt wel beginnen wil ik over een uur klaar zijn.’

Lars mompelt wat, kijkt nog eens naar de ventilator en dan naar mij. Zijn ogen boren zich in de mijne en opeens krijg ik het nog warmer, alsof er iemand een föhn op standje max op mijn gezicht heeft gezet.

‘Ja, natuurlijk. Sorry,’ zegt hij en hij wil naar de deur lopen, bedenkt zich dan en draait naar me terug. ‘Mag ik hem meenemen?’ Hij wijst naar het apparaat.

Ik trek mijn wenkbrauwen hoog op.

‘Ik denk dat ik hem voor je kan maken.’ Hij schokschoudert. ‘Voordat je vanmiddag in een hoopje blubber verandert, het is nu al bloedheet hier.’

‘Blubberen staat niet op mijn bucketlist.’ Ik schokschouder naar hem terug. ‘Nadeel van een winkel in een strandhuisje.’ Fronsend staar ik naar de ventilator in zijn hand. ‘Zijn er kosten aan verbonden?’ Want ik wil niet dat ik per ongeluk een opdracht geef die me meer kost dan ik in een maand kan verdienen.

‘Nee, tuurlijk niet,’ zegt hij verontwaardigd. ‘Dit is voor de extra service.’

‘Lief van je.’

‘Hij is nog niet gemaakt.’ Hij tilt het apparaat een stukje op en gluurt dan over zijn schouder. ‘Kom, San.’

‘Mag ik deze?’ Ze houdt een tas voor haar bovenlichaam en trekt een ah-mag-het-glimlach. ‘En deze?’ Van achter haar rug tovert ze een turquoise kimono tevoorschijn.

Lars zucht. ‘Ik zal erover nadenken.’ Dan glimlacht hij verontschuldigend naar mij. ‘Tot straks.’

‘Tot straks,’ zeg ik zacht en ik probeer mijn blik los te rukken van dat lekkere kontje dat zo perfect verpakt is in die afgeknipte spijkerbroek. Sanne vangt mijn blik en beweegt haar wenkbrauw op en neer. ‘Ik krijg oom Lars nog wel zover dat ik ze mag kopen,’ zegt ze met een iets te doortrapt lachje.

Oom Lars. Aha. Het gekriebel in mijn maag begint weer. ‘De winkel is gesloten, dus die kimono en tas lopen niet weg,’ zeg ik met een knipoog. Huppelend loopt ze samen met Lars de winkel uit. Ik kijk ze na als ze het strand op lopen. Hij slaat een arm om haar nek en trekt haar dichterbij naar zich toe als ze naar links afbuigen. Mijn blik zakt naar het zwarte broekje in mijn handen. Werk aan de winkel.

This beach ain't big enough for the both of them

De 24-jarige Bo runt op het strand van Domburg een hippe bohemien bikinishop. Als de good-looking kitesurfer Lars met zijn tiernichtje binnenstapt, slaat meteen de vonk over. Ze is VERLIEFD! Lars vraagt haar spontaan mee uit eten en die avond bij het kampvuur op het strand bestaat de wereld alleen nog maar voor hun twee. Enig nadeel van deze crush: Lars en zijn broer zijn de eigenaren van de kitesurfschool naast haar winkel, dezelfde kiteschool die afgelopen winter de vergunning voor haar shop probeerde tegen te houden...

Kamikazetoeristen, de strijd om strandvergunningen, een gênante bilmassage, een nek hijgende huurbaas, een bloedmooie therapeute als concurrentie en een hopeloze verliefdheid: gaat er toch nog iets moois opbloeien op het Zeeuwse strand?

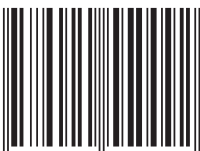
'Net als je eerste keer in de achtbaan: heftige emotie, hilariteit en een diepere laag, genieten in volle vaart!' – Tamara Haagsmans over *Introweek*

Anja Janssen debuteerde bij Zomer & Keuning onder haar eigen naam met *Introweek*. Met deze hilarische en romantische feelgood *Bikini's & kites* schrijft ze dé beachread van dit jaar!

Z&K

9 789020 550092 >

www.zomerenkeuning.nl